

Det er en kendsgerning – det vil jeg også nikke ja til til nogle af ordførerne – at store dele af børneflokken i Danmark har det godt. De har det formentlig endda bedre end nogen tidligere generation af børn på den måde, at de ved mere, de kan mere. Jeg tror endda, det er det store flertal, der har det sådan.

Men det modsatte billede er samtidig mere tydeligt, nemlig at vi har en gruppe af børn, som helt oplagt taber i de her års samfundsudvikling. Det sidste bevis, vi har på det, er Socialforskningsinstituttets rapport om børn af arbejdsløse. Den viser, at den sociale arv virker uhyggelig brutalt. Det var der nogle i 1980'erne der abstraherede fra, idet de troede, at det var et spørgsmål om god vilje. Det er det desværre ikke. Vi har nogle børn, der i alt for høj grad fra starten af deres liv bliver dømt til at være tabere.

Jeg tror, at vi med det desværre meget polariserede billede er nødt til fremover at diskutere børnepolitikken, hvis vi vil nå nogle resultater. Det er jo derfor, vi lige præcis har taget de punkter ud, vi har.

Det, der hedder mere tid i familierne, tror jeg er en ting, vi er nødt til at interessere os meget mere for, end vi har gjort. Der har bl.a. af Socialdemokratiets ordfører og også af socialministeren været udtrykt megen velvilje omkring det punkt, og det vil jeg godt kvittere for. Jeg synes, diskussionen alene går på, hvor aktiv en rolle Folketinget skal spille.

Der er tre muligheder for at sikre mere tid til alle børnefamilier:

Den ene er at sikre en barselorlov, der er bedre end den, vi har i dag. Det stillede SF forslag om i sidste folketingssamling. Jeg håber meget, at vi i løbet af denne her folketingssamling kan vedtage lovforslaget om egentlig bedre barselorordninger.

Det andet område, hvor vi bør gå videre, er orlovsordningerne. Da Folketinget vedtog orlovsordninger i sin tid, var de faktisk meget efterspurgt, meget mere, end vi forestillede os. Det kvitterede man så for ved finanslovforliget med Venstre og De Konservative for 2 år siden, hvor orlovsordningerne blev kraftigt forringet i økonomien – med det resultat, at det antal, der er på orlov, er faldet dramatisk. Det er synd, det er forkert, det er familiepolitisk synd, og det er børnepolitisk synd. Vi burde gå den modsatte vej og opfordre forældre og børn til at få mere tid sammen ved at lave gunstige ordninger.

Den tredje vej, vi kan gå aktivt, er, at Folketingets partier også lægger sig i selen for at prø-

ve at opfordre arbejdsmarkedets parter til at lave ordninger, der sikrer nedsat arbejdstid, hvor børnefamilierne får lov til at gå foran.

Jeg vil ikke sige så meget om det andet punkt i vores forslag, nemlig pladsgarantien; det har været diskuteret meget. Efter vores opfattelse er det en naturlig ting i et samfund af vores type, at samfundet garanterer, at de børn, der har brug for en plads, også har ret til en plads. Tænk engang, hvor mange trælse dagligdage i børnefamilierne vi slap uden om, hvis det var en realitet! Og vi forstår det heller ikke, når socialministeren siger, at grænsen for det kommunale selvstyre går dér, hvor kommuner kan vælge at lade børn stå på venteliste. Vi synes, det er en oplagt retting for forældre og for børn at få den plads.

Jeg skal sige omkring kvalitetsdiskussionen, at vi synes, der er behov for nogle mere bindende regler, også hvad angår kvalitet. Det er jo tankevækkende, at de områder, hvor vi har mindst bindende regler, f.eks. for skolefritidsordningerne, også er de områder, hvor vi med hensyn til bygningsmæssig standard, med hensyn til lokaler og med hensyn til normering har de dårligste forhold.

Jeg vil godt spørge Socialdemokratiet, om man ikke på det enkelte område, der helt klart er langt bagud for de andre områder kvalitetsmæssigt, vil være villig til at kigge på nogle mere bindende standarder og normer.

Jeg skal så kvittere for, at punkt 4 i vores beslutningsforslag, nemlig de svære børnesager, blev gennemført i går aftes. Det blev det ved det forlig, undskyld, den omfattende aftale, der blev indgået, og som jo indeholder 2 gange 20 mio. kr.

20 mio. kr. til at lukke dels det hul, der opstod i løbet af 1980'erne, og som hedder de manglende døgninstitutioner, og dels det hul, der hedder den manglende børnepsykiatriske viden. Det synes vi er vigtigt, for det er de børn, der har det allerdårligst, der dermed får en hjælpende hånd.

De andre 20 mio. kr. skal bruges til hjælp til børn i svære skilsmissesager, og de skal bruges til hjælp til børn, der i øvrigt har det dårligt, på den måde, at man kan frikøbe én, som det barn har det godt med – en voksen, som det barn har det godt med – til at hjælpe barnet igennem i en periode. Det tror vi også er et meget vigtigt modelforslag. Jeg vil så også kvittere for de positive bemærkninger om det fra de partier, der ikke bærer finanslovsforslaget igennem, men